

Hrvatski – Croatian

Što je moguće...

Autor: John Shortell

Autorska prava © 2004 do 20 21

Ovo je priča koja će vas iznenaditi, pa čak i imati problema s prihvaćanjem onoga što se zapravo dogodilo. Ako ste doživjeli „čudo kao“ događaj sami, ili bio svjedok jednom, sada znate da niste sami i to 'je ok za razgovor o tome. Mnoga se od tih čuda događaju i ljudi ih odbacuju zbog stava ljudi oko sebe. Bio sam blagoslovljen majkom koja je vjerovala u čuda i poticala je to u meni.

Ovo nije t samo priča, to 's priliku za vas naučiti da je sve moguće u svom životu. Kroz priču ću govoriti o onome što sam naučio i kako sam došao u priliku vježbati i razvijati te vještine, za koje vjerujem da ih svi imamo.

Nisam samo nagađao što je potrebno, iako sam rano u životu vjerovao onome što sam intuitivno znao i sa 28 godina počeo sam aktivno trenirati, vježbati i razvijati te vještine do te mjere da je ova priča ne samo moguća, već možda, možda, čak i neizbježno. Namjera mi je pokazati vam da možete naučiti ove vještine i stvoriti promjenu u svom životu bez obzira na okolnosti u kojima se nalazite.

Ako ste zainteresirani za povratak kontrole nad svojim životom i okolnostima, čitajte dalje i javite mi se kako bismo i mi započeli proces. Ako ste već u kontroli svega i to je glatko za vas onda ste poput mene. Nisam tražio ništa poput onoga što nudim ovdje, jer sam već bio uspješan i već sam u životu stvarao manja čuda. Ono što sam shvatio je da je ono što je ponuđeno za mene kad sam bio 28 omogućuju d me lako učiti druge učiniti upravo ono što mi je činiti. Veći dio svog života razgovarao bih o tome s drugima, a oni nisu bili na mjestu gdje su prihvatili ili razumjeli ono o čemu govorim. Ovo ste možda i vi. S nekima od nas naša je lekcija postati bolji u dijeljenju s drugima onoga što već znamo. Za neke od vas, učenje ovih informacija za sebe je prioritet.

Što god da je za vas, uvjeravam vas da ovdje postoji vrijednost čak i ako samo probijete led da su stvari za koje smo mislili da su nemoguće zapravo moguće, pa čak mogu postati i vjerojatne ...

U redu, priča je da sam zaspao za volanom svog automobila i naletio na stuba, a tu večer završio sam na Odjelu intenzivne njege, a medicinsko osoblje nije očekivalo da ću preživjeti noć. Sljedećeg dana htjeli su mi izvaditi 1,5 pluća i neke druge organe ... 2,5 dana kasnije izašao sam iz bolnice bez operacije.

Pa... ..

Što je moguće kada

- Znam svoju svrhu
- Vjerujem sebi do te mjere da sam spreman slijediti svoju strast i želju srca te cijenim svoju osjetljivost i inspiraciju

Život prije prometne nesreće

Za m y cijelog života znao sam da ću se pomaže ljudima sebe i svoju unutarnju intuiciju vjerovati. Sam počeo nastavne ljude poslovne gdje su došli, kamo idu i zašto su ovdje, sami shvatiti duhovno. Ja se predajem ovo dio vremena od 1987 .

Umjesto da uzgajam ovaj duhovni posao, odvratio sam pažnju i započeo drugi posao . Kad je moj posao rastao i doista uspio, to je bilo zato što sam bio usredotočen na pomaganje ljudima u njihovom zdravlju, dok sam marljivo radio na svom zdravlju. Uzimala sam nevjerovatno snažne dodatke prehrani i sa svima dijelila svoje rezultate (koji su možda bili posljedica ovih dodataka) .

Bilo je to nakon što sam počeo uzimati ove dodatke da se stvari činilo da počnete mijenjati u mom tijelu. Naučio sam davno kada netko uzimanje dodataka i oni se ne primjećujući bilo razlike onda se nadovezuje može biti nedovoljna za tu osobu potrebama. Gledanje naroda živi promjenu, i vidjeti ing ih pojavljuju se ponovo zadobiti njihovo zdravlje i osloboditi ding sebe od boli, da su došli da jednostavno prihvatiti, bio je vrlo inspirativna za mene. Proveo sam veći dio svog života u bolovima i nitko mi nije uspio objasniti neke jednostavne istine, koje su, kad sam ih primijenio, donijele ogromnu razliku u moje zdravlje. Tada sam se jako usredotočio na pomoć onima koji su ikada htjeli pomoć.

Dao sam si obećanje da ću se, kad moj preostali prihod od ove zdravstvene djelatnosti dosegne 5000 USD mjesečno, pomoći ljudima da razumiju sebe duhovno i svoje putovanje kroz život. Moj je prihod nastavio rasti daleko iznad 10.000 dolara mjesečno i zaboravio sam obećanje. Cijeli moj fokus bio je na stvaranju većeg prihoda. Nekako sam počeo slušati ljude oko sebe čiji je fokus u životu bio novac. Nisam shvaćao da sam skrenuo s puta sa onim *što* želim raditi sa *svojim* životom.

Koliko se često događa da ono zbog čega nam srce vapi, odgađamo dok se ne dogodi nešto drugo. Za većinu današnjih ljudi to je često povezano s novcem.

Tada je bilo to

Prometna nesreća 29. lipnja 2003

Onog sam vikenda na selu vodio kamp vodstva za čelnike u našoj zdravstvenoj djelatnosti. Svi su bili umorni i krenuli su kući u nedjelju sredinom popodneva.

Otišao sam oko 16 sati jer sam imao dogovor na putu kući na večeru s nekim klijentima. Lynette (moja tadašnja supruga), Helen (moja sestra) i neki drugi inzistirali su na tome da sa mnom putuje netko da mi pravi društvo. Bilo mi je vrlo jasno da ću ići sama.

Krenuo sam vrlo raspoložen i zaista zadovoljan poslom koji smo obavili za vikend. Vikend je bio o tome kako pomoći ljudima da budu odgovorni za svoj uspjeh i da shvate da oni imaju kontrolu nad ishodima u svom životu.

Došao sam u grad oko sat vremena nakon trosatnog putovanja i osjećao sam se jako umorno i pospan. S druge strane ovog grada zaspao sam za volanom. Očigledno je netko pratio i rekli su da sam počeo tkati, ali su ostali uz bok ceste, a također su počeli usporavati.

Moj auto je skrenuo preko ceste kroz nadolazeći promet, a kad sam udario u jarak s druge strane ceste, zračni jastuk se nadio i probudio sam se. Kad se zračni jastuci napuhuju, automobil se napuni bijelim prahom i tako nisam mogao ništa vidjeti. Nisam mogao shvatiti zašto ne vidim ništa.

Budući da uopće nisam mogao vidjeti ništa, nisam imao pojma kamo usmjeriti automobil i udario sam u panj uz desna bočna vrata, više sam skrenuo ulijevo, a zatim udario u nasip s cijevi u njemu (prilaz) i dvije prednje gume su eksplodirale. Zatim sam udario u kapiju s desne strane i skrenuo dalje ulijevo. Osjetio sam kako auto ide uz bok velikog nasipa koji se spušta prema dolje. Ovo je bio duboki odvod "V". Bio sam na dnu odvoda i krenuo uz njega.

Prašina zračnih jastuka sada se dovoljno spustila da mogu vidjeti kako električni stup dolazi ispred mene ... vrlo brzo. Pokušao sam se odmaknuti, a automobil uopće nije reagirao na upravljač (kasnije sam saznao da su gume popucale).

U trenutku kad sam ugledao stup kako mi izlazi, život mi je prošao pored očiju. Vidio sam Lynette (tadašnju suprugu) i Amber (Kći od 3 godine) i moju svrhu i znao sam da ovo nije moje vrijeme za smrt.

Naglašeno sam rekao svojim anđelima
"Ovo nije to, moja vremena nisu istekla!"

U trenutku kad sam to rekao, bijelo svjetlo je ušlo u automobil odozgo i okružilo me kovitlanjem i omotalo čahuricom zaštitne energije. U isto vrijeme dobio sam viziju automobila kako se zabija u stup i dolazi odmarati sa mnom u njemu, a zatim hodam do prednjeg dijela automobila s dva muškarca koji pomažu, jedan s obje moje strane. Tada sam ZNAO da ću biti dobro.

Opustila sam se i predala nesreći, znajući da ću biti dobro. ***Nisam se uopće bojala i imala sam potpuno povjerenje.***

Cijelo sam vrijeme ostao pri svijesti i kako se auto zaustavio, znao sam da mi je ozljeda prsa ozbiljna, ali nikada nisam dozvolio, čak ni na djelić sekunde, bilo kakvu pomisao da ću umrijeti. Vjerovao sam u viziju koju sam dobio od svog tima duhovnih pomagača kako se udaljavam od nesreće i da sam dobro.

Automobil je udario u stup (policija je procijenila 85 km/h) u središte prednjeg dijela automobila, a zatim se odmorio. Osoba koja me prati rekla je da sam ubrzao do stupa. Očigledno se to događa jer ljudi ne shvaćaju da su pritisnuli gas, a ne kočnicu.

Auto se zaustavio i očajnički sam se borio da uđem zrak u pluća. Bilo je to poput vjetra (kasnije sam saznao da su mi se pluća napunila krvlju).

Nigdje nije bilo krvi. Zapravo, jedini rez koji sam dobio od nesreće bio je mali rez na desnoj potkoljenici koji je curio samo jedan centimetar krvi.

Dvojica muškaraca dotrčala su do moje strane auta i viknuo sam da automobil gori (prašina iz zračnih jastuka izgledala je poput dima) pokušali su otvoriti vrata automobila i odbačeni su unatrag od strujnog udara.

Zaključili smo da je automobil elektrificiran akumulatorom automobila.

Sada sam mogao lagano udahnuti.

Oprezno sam uzeo smotuljak gotovine od 700 dolara koji sam imao u konzoli i na mobitelu.

Nekoliko su puta pokušali otvoriti vrata dok nisu otvorili vrata vozača stavljajući prste u vrh vrata gdje su zakopčali, a zatim su ih povukli. Cijelo vrijeme dok su držali vrata doživljavali su strujne udare. Svaka ploča na automobilu se zakopčala. Auto je bio dosta kraći! Vrata vozača također su oštećena panjem u jarku.

Kad su vrata otvorena, rekli su da ne dirate metalne dijelove. Zato sam se vrlo pažljivo okretao krećući se centimetar po centimetar i izašao sam. Dva su me muškarca uhvatili za ruku i proveli me do prednjeg dijela auta gdje sam sjeo. To se dogodilo baš kao i moja vizija.

U srcu sam znao da ću, ako legnem, umrijeti. Znao sam da ću ostati ako sjedim, bit ću dobro. Sjedio sam s koljenima uvis, rukama držeći prsa i glavom nagnutom prema naprijed. U trenutku kad sam sjeo, počeo sam usmjeravati energiju u svoje tijelo i u svom umu vidio sve što se unutra popravljalo bolje nego prije. Svake sam sekunde bio usredotočen na posao obnove tijela.

Svuda su se zaustavljali automobili.

Zračni jastuci nisu učinkoviti u nesreći s više sudara, budući da se aktiviraju pri prvom udarcu, što je u mojoj situaciji bio jarak, a ne kad mi je trebao. Zračni jastuk tada je bio beskoristan kad sam udario u stup (zapravo su vijci virili iz upravljača gdje sam ga udario).

Zimi je u nedjelju popodne bilo 17 sati, još uvijek malo svjetla, ali bilo je hladno, oblačno s hladnim povjetarcem.

Ljudi su dotrčali.

Jedna žena je prišla čučnula pored mene i rekla da je medicinska sestra. Postavila mi je nekoliko pitanja za koja se sjećam da sam rekla da sam dobro, ali da sam jako povrijeđena i da imam problema s disanjem.

Netko je oko mene stavio srebrnu "svemirsku deku" radi topline. Hladan povjetarac puhao mi je u leđa.

Lynette je putovala oko sat vremena iza mene pa sam znala da je moram nazvati. Također sam znao da još nije u dometu mobilnih uređaja. U njezinom autu bila je Amber, April (kćerka) i moja sestra Helen koja je bila jako trudna s blizancima.

Zvao sam i ostavio poruku,

“Bok, dušo, samo da te obavijestim da sam malo popio i oni me vode u bolnicu na pregled. Sve je u redu.”

Tada sam nazvao Michaela, mog bliskog prijatelja koji je bio u kampu i koji je živio u gradu kroz koji sam upravo došao, a koji je bio udaljen samo 10 minuta.

Zvao sam i rekao,

“Michael, doživio sam ozbiljnu prometnu nesreću i trebam tvoju pomoć. Lynette će uskoro doći i trebam te ovdje kad ona stigne, ja se isključujem kod takvog i takvog.”

Michael je na mjesto događaja stigao za 10 -ak minuta

Zamolio sam Michaela da potraži dvojicu muškaraca koji su me izvukli iz auta jer sam im se želio zahvaliti. Michael mi se vratio i rekao da je NOBODY trebao dotaknuti automobil jer je stup koji sam udario nosio 66 000 volti i da su se izolatori pokvarili i da su se 3 žice spojile niz stup i kroz automobil. Rekao je da će svatko tko je dotaknuo automobil vjerojatno umrijeti.

Kretao se kroz gomilu i pitao sve znaju li tko su ta dva momka koja su me izvukla. Nije ih mogao pronaći, a ljudi su govorili da nitko nije napustio mjesto nesreće.

Policija je stigla i pitala me jesam li sama u autu. Automatski sam rekao "Ne" Ne razmišljajući uopće zašto me pitaju. Otišli su i vratili se te me ponovno pitali jesam li sama u autu i opet sam rekla "ne". Vratili su se treći put i sa znatnom zabrinutošću u glasu upitali "je li netko u autu s vama?". Shvatio sam zašto su me pitali dok su tražili tijelo. Bio sam iznenađen što sam rekao Ne, a sada sam rekao "Ne, nije bilo nikoga u autu sa mnom".

Stigla je Hitna pomoć.

Službenik Hitne pomoći postavio mi je nekoliko pitanja. Tada je odlučio da moram otići u veliku bolnicu u najbližem gradu

Službenici hitne pomoći pokušali su me položiti na dasku za kralježnicu. Pomaknuli su me samo 2 cm unatrag i viknuo sam da stanem. Bol je bio nevjerojatan i znao sam da me ne mogu tako spustiti zbog sve napetosti u tijelu. Zatim su me ponovno vratili u uspravan položaj.

Morao sam čvrsto držati tijelo da ga zaštitim s očito slomljenim rebrima. Znao sam ako su me spustili na način na koji su namjeravali da će se dogoditi nešto strašno, da bi to moglo čak rezultirati mojom smrću.

U glavi sam pitao svoje anđele "što ću učiniti?"

Moji su anđeli rekli da moram biti čvrst i preuzeti, te im reći što da rade. Moji anđeli su mi rekli: "Ponovi ljudima ono što ti govorimo."

Zato sam vrlo odlučno ponovio čovjeku Hitne pomoći ono što su mi moji anđeli govorili, ali mu nisu rekli odakle dolaze upute,

“Ovo ćemo učiniti, nekoliko muškaraca će me čvrsto držati okomito uz leđa i polako nastavljati gurati sve jače i jače dok ne uspijem opustiti sve svoje mišiće (koji su mi bili izuzetno čvrsti od držanja tijelo zajedno) i dopustio bih da daska preuzme svu moju težinu. Kad bih se osjećao opušteno i otpustio mišiće, tada bih se potpuno naslonio na dasku. Tada na moj signal možete početi polako i glatko spuštati dasku kako ne bih ponovno zategnuo mišiće. Nakon što me spuste, možete me pritisnuti uz dasku. To će trajati oko 15 minuta”

Psihički sam se sabrao i otpustivši se u ovom trenutku morao sam potpuno vjerovati tim ljudima i svojim anđelima. Znao sam da svoj život predajem u njihove ruke. Oni su to učinili i ja sam

rekao da počnu spuštati mene i dasku, ali to je moralo biti glatko i polako! Trajalo je neko vrijeme. Kad su me spustili, rekao sam im da me pomaknu uz dasku.

Učinili su to, a zatim su me podigli na kolica.
Muški bolničar ušao je straga sa mnom.

Jednom je u ambulanti rekao da će mi dati morfij, a ja sam rekao "ne".
Pitao me "zar te ne boli?" Rekao sam, "bol kakvu niste mogli zamisliti, nevjerojatna bol".
"Pa zašto ne želiš morfij?" upitao.

Odgovorio sam: „Bol je jedino što me utemeljuje na planeti Zemlji. Ja kn O w u mom srcu da ako sam morfij da bih jednostavno tone u smrt. Ja kn O w boli ja s me držeći utemeljena na zemlji, držeći mi prisutne na činjenicu da još uvijek ha ve fizičko tijelo”.

"Želim biti s time kad dođemo u bolnicu i osjetiti što mi se događa kako bih im mogao reći što se točno događa." . Govoreći ovo, također sam si stavio u budućnost da ću u bolnicu stići živ i spreman dati osoblje vitalne informacije. Nikada nisam razmišljao o smrti . Tako sam sljedećih nekoliko dana neprestano pričao o svojoj budućnosti i o tome što će se dogoditi. Ovo nije bio svjestan izbor, već rezultat mog nepokolebljivog uvjerenja da ću živjeti.

{kao dijete sam često peckao prste na nogama i bio povrijeđen tom intenzivnom boli. Jednog dana upitao sam svog anđela kako mogu ukloniti ovu vrstu boli, moj anđeo je rekao "ne možete eliminirati bol, ali je možete prihvatiti, budite jedno s njom, shvatite da ima svoju funkciju." Pa sam pomislio, koja je svrha boli? Shvatio sam da mi bol mora reći da nešto nije u redu i da na to područje mog tijela treba obratiti pažnju. Zato sam ponovno upitao svog anđela: "Je li bol pokazatelj područja u mom tijelu koje treba obratiti pažnju?" Odgovor je bio "da".

Zatim sam upitao: "Dakle, ako priznam da je bol učinio svoje i sada sam potpuno svjestan pažnje koja je potrebna tom području i počnem poduzimati potrebne radnje, onda više nema potrebe za boli?" odgovor je bio "da".

Ovo sam počeo prakticirati kao dijete, pretpostavljam da nisam imao više od 10 godina u vrijeme kada sam vodio ovaj razgovor sa svojim Duhovnim Pomoćnicima (anđelima), a ono što sam naučio o boli djelovalo je. Shvatio sam o usmjeravanju energije na područje koje treba ozdravljenje, kao i o polaganju ruku i koliko je to moćno za ozdravljenje. Mogao sam ubosti nožni prst i odmah prihvatiti poruku boli i poduzeti predanu akciju koja je bila

- 1) prihvatiti poruku boli i zahvaliti joj što radi svoj posao,
- 2) usmjeravanje energije u područje
- 3) potpuno se opustite, odbacite svaku pomisao da bol "boli" samo što šalje poruku koja je sada prihvaćena.
- 4) Bol bi se odmah smanjio i često bi potpuno nestao. }

Muškarac Hitne pomoći koji je bio sa mnom rekao je da je vožnja bila teška do sljedećeg malog grada i rekao sam u redu.

Putovali smo polako i bez sirena (nisam siguran u svjetla)

Vožnja je bila spora i bolna.

Osjetio sam svaki udarac i svaki pokret bio je izuzetno bolan. Ostala sam usredotočena na to kako želim da moje tijelo bude, fit, zdravo, snažno i dobro. Vizualizirala sam svoje tijelo kao izliječeno i potpuno.

Ubrzo nakon što smo krenuli u bolnicu zazvonio mi je mobitel i vidio sam da ću na sastanak otići kad sam doživio nesreću. Rekao sam da moram prihvatiti poziv. Morao sam joj dati do znanja da ne dolazim jer su me ona i njezina obitelj očekivali na večeri. Rekao je da neće otkopčati protezu za vrat. Dok je telefon zvonio, rekao sam vrlo strogo da ga poništim, a on je rekao samo ako sam obećao da neću mrdnuti glavom. Rekao sam Da i on je to otkopčao. Primio sam poziv i rekao da neću moći zakazati termin i da ću morati ponovno zakazati za dva tjedna, a ona je u redu. Ispričao sam se i pozdravio. Podsvjesno sam namještao da imam što otići jer mi je bilo *potpuno* jasno da ću se oporaviti i za tjedan dana doći na sastanak.

Mobitelom sam razgovarao i s Michaelom.

Stigao sam u bolnicu u isto vrijeme kad su Lynette i Amber. I Michael je također stigao svojim autom.

Kad su me uvalili, čuo sam mušku osobu hitne pomoći koja je medicinskim sestrama pričala o meni, ali nisam mogao razabrati ništa što je rekao.

Bili smo u hitnom odjelu.

Htjeli su mi skinuti odjeću i rekao sam im da im neću dopustiti da mi skinu polo majicu jer mi je košulja koju sam nosio bila jako važna i htjela sam je nositi. Objasnili su mi kako bi to bilo teško skinuti, a ja sam rekao u redu, pa krenimo.

Strašno me boljelo skinuti ga jer sam morao dizati ruke i okretati ih.

Imao sam slomljena rebra i frakturu prsne kosti i još uvijek nisam uzimao lijekove protiv bolova.

Amber i Lynette su ušle, Amber me uhvatila za ruku i pitala me "Tata, hoćeš li biti dobro?" U ovom trenutku svi su stali i nastala je potpuna tišina dok su čekali moj odgovor.

Okrenuo sam glavu, pogledao je u oči i rekao pokazujući na sve medicinske sestre i liječnike oko sebe "vidite li sve te ljude kako trče uokolo?" "Da", odgovorila je Amber.

"Svi oni trče uokolo jer u ovom trenutku ne shvaćaju da ću biti dobro!"

Mogli ste čuti igle u toj hitnoj. Nitko se nije pomaknuo niti rekao bilo što 15 sekundi.

Amber se nasmiješila i opustila, a mi smo nastavili držati se za ruke.

Nisam svjesno *pokušava* govoriti pozitivno i svjesno primjenom tehnika kao što govore o meni u mojoj budućnosti, ali to je ono što se dogodilo, većina razgovori i misli koje sam imao su bili oko mene su u mojoj budućnosti raditi nešto s nekim. To sam shvatio tek nekoliko godina kasnije, da sam to učinio.

Uradio sam mnogo posla na izgradnji svoje unutarnje discipline kako bih osnažujući i pozitivno govorio o okolnostima u kojima sam se našao.

Nisam dopustio da mi negativnost uđe u svijest. Namjeravao sam dovesti sve one oko sebe u svoju sferu "ovako će se to odigrati". Osjetio sam ogromnu potporu duha i osjetio prisutnost duhova oko sebe. S vidom sam se osjećao oštro i jasno. Bilo je potpunog odsustva straha. I dalje sam vjerovao da će sve biti u redu.

Vjerujem da je ono što sam učinio moguće za svakoga, bilo da vjerujete u Boga, Isusa, Budu, Mohameda, Duha ili bilo koga ili čak nikoga. Zapravo, dubina povezanosti s vašim Bogom ili vama samima omogućuje ono što zamislite.

To se može dogoditi samo kada ste si dopustili da budete ranjivi i dopustili sebi da bezuvjetno volite SEBE. Za ovo je zaista potrebno nešto, osobito hrabrost.

To zahtijeva otpuštanje svakog otpora.

{Kad se opirem, zapravo se fokusiram na objekt kojem se opirem. Ono što mi dolazi privlači se s razlogom i ne znam koji je razlog većinu vremena. Kad se nečemu opirem, onda se suzdržavam da to doživim. Ova stvar kojoj se opirem dio je temelja koji mi omogućuje da svoju budućnost gradim NA VRHU toga. Kad to ne dopustim u svoj život, tada mi život ide u šablonu držanja i ono čemu se opirem stalno se pojavljuje.

Podsvjesno nastavljam privlačiti iskustvo koje će mi pomoći da izrastem u osobu kakva trebam biti u svojoj budućnosti, ta će se osoba moći nositi s budućom situacijom za koju vi ovdje i sada niste spremni.

Koliko često dolazimo na neko mjesto u svom životu i kažemo si: "To iskustvo koje sam imao u prošlosti pomoglo mi je da budem spreman za ovu sljedeću avanturu u svom životu". Kad prihvatim iskustva koja su privučena u moj život, tada se krećem kroz život sa slobodom i lakoćom i završavam na pravom mjestu u pravo vrijeme.

Ponekad se opiremo razlogu koji nam DRUGI daju da nešto učinimo, obično zato što je to njihov razlog, i koristi njima, a ne nama. Kad pogledam, i naravno da ću pronaći, svoj razlog za određeno iskustvo, tada prihvaćam iskustvo i prestajem se opirati.

Ponekad se opirem jer mi nije jasna moja veća svrha, a ovo je kao da me guraju u mraku kad ne vidim ništa i ne znam što je ispred mene.

Razmislite o tome ... kad ne znam što je preda mnom, htjet ću se kretati sporije, ali ako znam što je preda mnom i kad je mrak, moći ću sigurnije zakoračiti naprijed.

Kad razmišljam o svom iskustvu s kojim sam se snašao i pitam se "što me pripremiло za ovaj trenutak?" tada ću imati inspiracije koje mi pomažu razumjeti, vidjeti, spoznati i osjetiti kako me ovo prethodno iskustvo natjeralo da budem spremna za iskustvo o kojem sada razmišljam.

Učim ove stvari nekoliko desetljeća i radio sam na *tome da to živim* . }

Ležala sam malo držeći Ambers za ruku i razgovarajući s Lynette.

U jednom trenutku dovezli su me na jednu stranu hitne pomoći, a dvije su medicinske sestre stajale iznad mene, jedna s obje strane kolica. Razgovarali su jedno s drugim, a jedan je rekao da ima problema s trudnoćom. Slušao sam i rekao "Mogu vam pomoći u tome!" Oboje su izgledali prilično šokirano! Objasnio sam da distribuiram nevjerovatne zdravstvene proizvode i izvrsne proizvode za osobnu njegu koji bi joj mogli pomoći. Objasnio sam da su to proizvodi koji su upravo hranili moje tijelo kako bi mu pomogli da se obnovi i da to nisu obični proizvodi. Objasnio sam važnost uklanjanja toksina iz njezina tijela i prestanak unosa više. Objasnio sam da mnogi proizvodi za osobnu njegu mogu sadržavati potencijalno štetne sastojke. Također sam objasnio da naša hrana nema istu razinu hranjivosti kao nekad.

Objasnio sam da su mnogi parovi uspješno zatrudnjeli nakon što su započeli s ovim proizvodima i ti su parovi mislili da su to možda proizvodi koji su učinili razliku. Pa sam joj dao svoj telefonski broj i predložio da me nazove za nekoliko dana i da ću joj organizirati proizvod. Učinio sam to kao da sam samo ležao na kolicima spreman za odlazak kući. Uzela mi je broj, ali mi se nikada nije javila ...

Napravili su skeniranje mačaka i mnoge rendgenske snimke. I dalje sam inzistirao na morfiju sve dok rendgenski snimci nisu završili.

Zatim su ponovno napravili sve rendgenske snimke i skeniranje mačaka, ne znam zašto.

Sjećam se da sam tijekom prve serije rendgenskih zraka razmišljao o boli i borio se da ostane pri svijesti. Kad su mi rekli da ih moraju ponoviti, sjećam se da sam se opustio i jednostavno prihvatio i tako otišao na zen mjesto. Ne sjećam se puno o prvoj seriji rendgenskih snimaka, ali se prilično jasno sjećam drugog skeniranja mačaka i rendgenskih snimaka.

Moja sestra Helen je ušla i razgovarala, kao i Michael, ali zato što je to bila hitna pomoć, dopuštali su im samo po jednoga, osim Amber i dopuštali su Lynette da uđe s njom.

Razgovarao sam o stvarima, ne mogu se sjetiti osim što sam se uvjerio da je razgovor o normalnim svakodnevnim stvarima, NIŠTA o nesreći ili mom stanju.

Uvijek sam bio jasan i posvećen tome kako će se to odigrati.

Bilo je jako kasno, mislim da je bilo oko ponoći, kad sam prebačen na odjel intenzivne njege, u ovoj fazi mislim da sam primao morfij jer se ne sjećam boli.

Jedna od mojih sestara prijateljica je bila medicinska sestra na odjelu intenzivne njege u ovoj bolnici, a ona je mojoj sestri nekoliko tjedana kasnije rekla da je kirurg rekao medicinskoj sestri koja se brine za mene da mi jednostavno omogući udobnost jer ću umrijeti negdje tijekom noći ...

Podigli su me na krevet s mekim zrakom i doktor mi je dao injekciju morfija izravno preko prsne kosti. Rekao je: "Ovo će vam pomoći da zaspate".

Rekao sam mu: "Neću spavati, imam previše posla za obaviti". Čudno me pogledao i upitao "kako to misliš?" Odgovorio sam "Imam tijelo za obnovu !!"

Neprestano sam usmjeravao energiju u svoje tijelo na sve dijelove kojima je bilo potrebno ozdravljenje. Usredotočio sam se i zamislio da se unutarnji organi obnavljaju i da su "normalni". Radila sam to neprekidno, cijelu noć. Nikad nisam namignuo ... previše zauzet.

Lynette, Amber, April, Helen i Michael ušli su zasebno i poželjeli laku noć. Rekao sam da ću ih vidjeti ujutro, vodio sam razgovor o njima i o tome gdje borave. Rezervirali su se u motel i već su večerali. Rekao sam laku noć i rekao im da ih volim i da ću biti dobro. Htio sam ih uvjeriti da se ne brinu jer sam ZNAO da ću biti u redu.

Razgovarao sam sa medicinskom sestrom na kraju kreveta, ne sjećam se razgovora. (možda se sjeća).

U jednom trenutku sam rekla da stvarno moram mokriti. Dala mi je bočicu i koliko god se trudila nisam mogla urinirati u nju ležeći . Rekla je da će, ako ne uspijem, staviti kateter. Rekao sam NIKAKO da se to neće dogoditi!

Pokušavao sam više od sat vremena pišati u bocu, ali nisam uspio. Nisam mokrio od ručka u nedjelju, više od 15 sati ranije.

Tada mi je pala na pamet ideja da ustanem i promrmljam. Pitala sam medicinsku sestru "Možete li mi pomoći da ustanem iz kreveta?" i pitala je "zašto?" Rekao sam "Ustat ću i pišati", a ona je rekla "nema šanse da te pustim da ustaneš!"

Rekao sam "Stojim, ili mi možete pomoći da ustanem iz kreveta ili to učinim sam!"

Ona mi je tada pomogla i trebalo mi je oko 5 minuta samo da me uspravi.

Tamo sam stajao u polumraku držeći se lijevom rukom za postolje za kapaње i mokrio u bočicu koju je medicinska sestra držala za mene.

Napunio sam ga i počeo se prelijevati na pod. Rekla je "čekaj i dobit ću drugu bocu", rekao sam "nema šanse da prestanem, nemam pojma kada ću to moći ponoviti". Nisam htio zaustaviti tok. Boca se nastavila prelijevati po podu.

Medicinska sestra se počela smijati i rekla: "Nikada nisam vidjela da netko napuni ovo! Pretpostavljam da ću to jednostavno morati obrisati! "

Zahihotala sam se u sebi jer smijeh u ovom trenutku nije bila opcija. Taj smijeh koji sam imao u sebi bio mi je značajan.

Trebalo mi je još 5 minuta da me vratite u krevet. Sestra i ja smo počele više razgovarati i sjećam se da je pitala što radim što moram biti budna. Objasnio sam zašto ne spavam i posao koji obavljam.

Posebno sam usmjeravao energiju po svom tijelu, gledajući kako moje tijelo zrači jakim svjetlom i ispunjava sva područja kojima nedostaje svjetla ili nisu svijetla poput ostalih.

Ovako sam to napravio.

Pogledao sam u svemir i zamislio svoje ruke ispružene u svemiru kao da hvatam svemir u zagrljaj. To mi je crpilo energiju, toliko da mi je neprestano preplavljivala ruke pa sam svakim zamahom zamišljao apsolutno obilje te energije pa sam znao da za mene postoji VIŠE nego što mi je potrebno. Zamišljao sam da mi dolazi na vrh glave kod epifize (na tjemenu) i pomiče je po tijelu do mjesta gdje sam osjetio da je potrebno. Vidio sam to koristeći zalihe hranjivih tvari koje je moje tijelo pohranilo na raznim mjestima u tijelu, od divnih dodataka koje sam uzimao. Nekoliko godina ljudi su mi govorili "Zašto uzimaš toliko suplemenata?" a ja sam se znao smiješiti i govoriti "Zato što mogu". Svaki put kad su me pitali, jednostavno sam vjerovala sebi i nastavila sam ih uzimati. Tek nakon nesreće shvatio sam koliko je važno uzimati suplemente za prevenciju i u slučaju nezgoda. Većina ljudi ima nedostatak hranjivih tvari, pa u hitnim slučajevima kada njihovim tijelima odmah treba sirovina za popravke, tijelo mora ukloniti s nekog drugog mjesta za koje smatra da nije vitalno. Vjerujem da je to sastavni dio mog preživljavanja .

Ponekad sam tijekom noći postavio veliki lijevak i zamolio svoje anđele da mi kanaliziraju ovu energiju i pošalju je niz lijevak. Na taj način sam mogao provesti više vremena zamišljajući moje tijelo obnovi i radi sve aktivnosti u mojoj budućnosti da sam mislio da možda želite učiniti.

Sredinom osamdesetih otišao sam na šetnju Himalajom u Nepal i jako mi se dopao i uvijek sam se želio vratiti. Od trenutka kad se Amber rodila pokazivao sam joj slajdove s putovanja i

govorio o tome kako će biti sjajno kad to učinimo zajedno kad ona ima oko 20 godina, a ja imam gotovo šezdeset. Uvijek sam znala da ću za to morati biti mlada u srcu i imati snažno zdravo tijelo. Veći dio svog života bio sam bolestan ili bolan s jako lošim leđima ili glavoboljama itd. Vidio sam ovo kao svoju priliku da obnovim svoje tijelo BOLJE nego što je bilo. (Nikada ranije u životu nisam spominjao "prije *nesreće*".)

Ta noć na intenzivnoj njezi bila je najusredotočenija na koje sam ikada bio, a ujedno je i najduža u kontinuitetu.

Sljedećeg je jutra grudni kirurg stigao na obilaske i imao oko sebe puno ljudi (liječnika), oko 12. Pretpostavljam da su se začudili što sam još živ.

Stajao je na kraju mog kreveta i gledao moju kartu. Podignuo je pogled prema meni i rekao "imaš prilično ozbiljne ozljede".

Osvrnuo sam se na njega i rekao: "Je li tako ..." Bilo mi je jasno da ne prihvaćam premisu njegove izjave.

On je odgovorio: „Ja ću morati da uzmu jedan i pol pluća je i svoju slezenu. Kad operiram, moći ću procijeniti trebam li učiniti još nešto. ”

Pogledao sam i pokazao na njega, a zatim rekao: "Vi ste torakalni kirurg, zar ne?"

On je odgovorio "da"

Opet sam mu pokazala prstom, a zatim sam mu rekla ravno "pa, vaš posao je da mi kažete što moram učiniti kako se to ne bi dogodilo". Kad sam mi je rekao ukazao sam na mom sebi, a zatim natrag u njega za ostatak kazne.

Svi ljudi s njim napravili su korak unatrag.

Gledao me nekoliko minuta, šutke, tražio sam od svojih anđela da se uvjere da je dobio potrebne informacije, a onda je rekao tiho i mirno: "Navedite medicinske sestre da vam pokažu kako se može poduprijeti kašalj, a ja želim iskašljati što više krvi. Također želim da hodate uokolo duboko dišući i iskašljavajući što više krvi. ”

Rekla sam "u redu".

Otišao je, a sestra i ja smo se jednostavno pogledale.

Imao sam prijelom prsne kosti i slomljena rebra ...

Ideja o kašljanju i dubokom disanju

Ležao sam sat vremena skupljajući hrabrosti ustati i prošetati.

Zatim sam rekao medicinskoj sestri da mi je potrebna njezina pomoć da ustanem iz kreveta, a ona je rekla: "Ne dopuštam ti da ustaneš."

Rekao sam "Doktor je rekao da moram ustati i hodati uokolo i duboko udahnuti i to ću učiniti".

Rekla je odlučno "nije mislio sada"

Odgovorio sam: "Sada to radim i možete mi pomoći ustati ili ustajem sam."

Imala je lagani osmijeh na licu i nastavila mi je pomagati. Trebalo mi je oko 5 minuta da mi pomogne da ustanem iz kreveta. Bio je to veliki uspjeh stajati tamo. Krenuo sam VRLO POLAKO. Jedan korak svakih 5 sekundi. Duboko sam disao i iskašljavao krv kao što sam već

učinio nekoliko puta dok sam bio u krevetu. Svaki put kad bih iskašljao krv, zastao bih. Zatim je opet krenuo. Udaljila sam se 15 -ak koraka od kreveta i bila sam potpuno izbrisana. Nije mi preostalo više energije, okrenula sam se i nisam mogla vjerovati koliko se krevet čini daleko. Uхватила sam se 15 koraka natrag do kreveta kao što sam to učinila prethodne noći. Usmjerio sam pogled na njega i vizualizirao kako mi tijelo reagira. Vratila sam se u krevet i legla tamo oporavljajući se.

Moje tijelo je bilo nevjerovatno slabo. U životu sam istrčao brojne maratone i tih petnaest koraka me iscrpilo više nego bilo koji od maratona.

U nesreći je svaki mišić u mom tijelu izgubio snagu i činilo se kao da sam beba koja mora obnoviti snagu svakog mišića.

Nastavila sam raditi usmjeravajući energiju u svoje tijelo i zamišljajući kako se moje tijelo samo obnavlja.

Medicinska sestra je još sjedila na kraju mog kreveta i gledala me kao što je druga radila cijelu noć.

Nakon sat vremena rekao sam da sam spreman sve to ponoviti. Pomogla mi je i ja sam krenuo. Na kraju sam odradio cijeli krug oko odjeljenja intenzivne njege.

Još jednom sam se vratio u krevet potpuno potrošen.

Dok sam ležao, medicinska sestra me pitala: "Shvaćaš li koliko imaš sreće?"

Odgovorio sam: "Pretpostavljam da nije, vjerojatno mi zato postavljate pitanje"

Rekla je: „Postoji nešto što nazivamo brzinom smrti za određene prometne nesreće , to znači da pri toj brzini i iznad svih u automobilu gine . Za direktne sudare u nepokretni objekt (poput stupa) brzina smrti je šezdeset km/h. Ovaj tjedan ovdje smo imali dvije odvojene osobe koje su imale potpuno istu nesreću kao i vi, s glavom pri sudaru ravno u stup. Obojica su radili šezdeset kilometara na sat i oboje su umrli, a vi ste radili 85 km/h i živjeli ste. Imate veliku sreću. ”

Znao sam da to nije sreća, ali i osjetio da ne želi znati kako sam to učinio. Ležao sam i pitao svoje anđele "kako sam preživio, a oni nisu?"

Njihov odgovor bio je jasan i glasio je "tražili ste pomoć"

Pitao sam ih natrag, "što su drugi učinili?"

Rekli su: "Oni s ee stup dolazi i kaže 'Oh ne !! Umrijet ću!' i oni umiru. "

Neko sam vrijeme ležao razmišljajući o tome.

Razmišljao sam o svom radu na osobnom razvoju koji sam radio na sebi tijekom desetljeća i o tome koliko sam imao namjeru otkriti svoje granice (ili neograničenost sebe) i kako sam naučio vjerovati sebi i što osjećam. Dok sam odrastao, razmišljao sam o tome koliko sam zabrinut zbog toga što svi drugi misle o meni i radim li "ispravnu" stvar. Razmišljao sam o puno stvari. Znao sam da to nije sreća ...

Osvrnuo sam se na svoj život i shvatio izbore koje sam napravio kad su mi svi govorili da ne radim nešto što *im* se ne sviđa, ali znao sam da je to pravo za *mene* .

Pet godina nakon nesreće radio sam obuku u svom poslu za oko 100 ljudi i počeo pričati priču o vremenu kada sam ronio, a usred treninga odjednom sam shvatio da ako nisam otišao roniti u nebo, možda je poginuo u nesreći. Stajao sam ispred sobe vidno ganut i osjećao sam zahvalnost za svoju snagu i spremnost da provedem ono što znam u svom srcu da mi odgovara. Dopustite mi da s vama podijelim priču...

Sredinom osamdesetih (u mojim dvadesetima) živjela sam u velikom gradu u državi Victoria i jedne sam noći gledala jednu od onih emisija o životnom stilu, a postojao je dio o Tandem sky ronjenju u kojem se vežete za nekoga tko je već radio nekoliko tisuća skokova kako bi znali što rade, a zatim iskočite iz savršeno dobrog aviona i strmoglavo padnete na zemlju. Godinama sam se želio baviti ronjenjem, ali znao sam da ću to učiniti sam, vjerojatno ću umrijeti. Imao sam loš osjećaj da kabel ne radi i da se otvor ne otvara. Tako da s ronjenjem u tandemu ne bih morao brinuti o tome jer je iskusna osoba mogla podnijeti bilo koju situaciju.

Sljedećeg sam jutra nazvao televiziju i saznao gdje su tandem skakali. Bilo je to izvan Sydneya . Pa to je bilo u redu jer je moj otac živio u Sydneyu i mogla sam otići gore i ostati s njim i posuditi auto. Rezervirao sam let, nazvao ga i rekao mu da dolazim (bio sam dovoljno pametan da mu ne kažem zašto dolazim).

Stigao sam u Sydney četiri dana nakon što sam vidio predstavu i posudio auto te se dva sata vozio do uzletišta s kojeg su upravljali.

Mogao bih dodati da sam u to vrijeme imao dosta problema u vezi. Volio sam ovu djevojku, ali nije išlo. Čitao sam i knjigu Richarda Bacha pod nazivom Most preko vijeka. Ova je knjiga govorila o konceptu srodnih duša i jesmo li zaista predodređeni za određenu osobu. Dio knjige koji sam čitao u vrijeme kad sam stigao u Sydney bio je kada Richard nije mogao podnijeti odnos sa svojom srodnom dušom i popeo se u mali avion s jednim motorom . Srušio se i padobran nije radio. Situacija je bila iznimno slična onome za što sam se postavljao. Pitala sam se pokušava li mi Spirit reći da ne postupam jer ću umrijeti prije svog vremena. U srcu sam znala da je važno to provesti. Znao sam da želim pobijediti strah od smrti. Znao sam da je važno. Trebalo mi je još 20 godina da shvatim koliko je važno. Također znam da su me ta dva dana u Sydneyu snažno postavila u moj život da proguram strah i da me nepoznanica ne kontrolira.

Kad sam stigao na uzletišta bilo je zauzeto uzlijetanjem aviona i posvuda kretanjem ljudi. Bio je lijep dan vrlo malo oblaka i sunce je sjalo.

Registrirao sam se i uplatio svoj novac. Objasnili su da se novac ne može vratiti. Proveli su me kroz obuku i prilagodili mi.

Vjetar je pojačao i tada mi je rečeno da iznad određene brzine vjetra ne mogu roniti u tandemu iako se redovito ronjenje s neba još uvijek događa. Tijekom dana dok sam čekao da utihne vjetar čitao sam svoju knjigu i gledao kako drugo nebo roni i toliko sam puta posjetio toalet da u meni uopće nije ostalo ništa ...

Čekao sam cijeli dan od 10 sati do sumraka . Oni su se najviše ispričali i rekli su da ću se, ako se vratim u 5 sati ujutro, u to doba jutra uvijek slab vjetar i moći ću skočiti. Rekla sam ok i krenula kući.

Došao sam kući i večerao, čitao knjigu cijelu noć, htio sam znati je li Richard umro. Pokušavao sam shvatiti postoji li neka poruka za mene u knjizi. Ova se priča dogodila prije nego što sam naučila kako tako jasno komunicirati , kao i sada , sa svojim anđelima/duhovnim pomagačima.

Rano sam ustala iz kreveta i malo doručkovala znajući da sve što se u ovom trenutku događalo prolazi kroz mene ...

Stigao sam na uzletišta u 5 ujutro i zrak je bio miran. Dečki su bili zapanjeni što sam se ja pojavila. Rekli su da se sljedeći dan nitko više *nije* vratio. Odvezli su me u avion i na vrhu mi

je rečeno da izađem na malu metalnu ploču na vrhu kotača. Ploča je bila dovoljna samo za jedan i pol set stopa. Obješem sam o metalnu šipku **apsolutno prestravljen**. Zapravo sam se osjećao kao da skačem u smrt.

Nisam se namjeravao povući i ako sam trebao umrijeti ovdje i sada, neka bude tako. Momak privezan za mene povikao je "Skoči" i ja sam ga pustila. U tom sam trenutku pao u polusvijest. Oči su mi bile otvorene, ali sve je bilo crno. Nisam bila svjesno svjesna svog okruženja, ni gdje se nalazim ni što se događa. Ali mogao sam čuti glas iz daljine. Glas je vikao na mene da skupim noge dok smo bili u tetu. Njegova su usta bila tik uz moje uho, ali zvučalo je kao da je milju daleko. Nakon nekog vremena sam skupila noge, ne znajući zapravo što se i zašto događa. Osjećao sam se kao san i da sam se sklupčao u fetalni položaj i nisam imao pojma što se događa niti gdje sam. Dok sam zatezao noge, spustili smo se iz okretaja i rekao mi je "još jednu sekundu i kanit ću povući kabel".

Slobodno smo padali na zemlju i znao sam da u ovoj fazi ne mogu **apsolutno** ništa učiniti. Ako sam htio umrijeti u ovom trenutku, nisam to mogao zaustaviti. Pa sam odlučio uživati u putovanju. **Prihvatio sam svoju situaciju.**

Osvrnuo sam se oko sebe i nisam mogao vjerovati koliko je čudno još uvijek osjećati osjećaj pada i postajati sve brži.

Na kraju je povukao kabel za ripanje i ja sam ispustio "huk" !!! . Rekao mi je "Svi oni to rade". Sišli smo i sletjeli unutar malog kruga. Svi drugi ronionci došli su do mene i pitali "Je li ti se svidjelo?"

Odgovorio sam "Apsolutno!"

Zatim su rekli: "Pa hoćeš li to ponoviti?"

Odgovorio sam "Ne"

Svi su me pitali,

"Zašto ne?"

Odgovorio sam "jer sam sad bio tamo i to učinio!"

To mi je iskustvo pomoglo da se oslobodim straha od smrti.

Natrag u bolnicu na odjelu intenzivne njege.

Danju sam još uvijek bio nevjerovatno fokusiran na to da se izliječim.

Treći put kad sam ustao kako bih hodao i duboko disao, krenuo sam oko intenzivne njege. Svaki put kad sam krenula u šetnju, sestra je bila kraj mene spremna pomoći ako je potrebno. Nikada me nije držala dok sam hodala, pretpostavljam da je osjetila važnost da to radim za sebe.

Treći put mi je rekla "Što vidiš oko sebe?"

Odgovorio sam "Puno ljudi bez svijesti"

Otpribliže 16 sati koliko sam bio na intenzivnoj njezi, ovo je bio jedini put da sam pogledao bilo kojeg drugog pacijenta, nije da sam ih ignorirao, nego da nisu bili u mojoj svijesti ili svijesti.

Zatim je rekla "Zašto mislite da je to tako?"

Pružio sam joj ruku, ispružio dlan i rekao: "Ne želim znati, fokusiran sam na ozdravljenje!"

Zatim mi je rekla "Zvala sam vašeg kirurga svakih 15 minuta i rekla mu da ne pripadate mojoj jedinici intenzivne njege". Nasmiješio sam se i složio se s njom.

Ovaj put u šetnji sam napravio dva puna kruga velike sobe. Tijekom drugog kruga pitala me "Želite li se istuširati?"

Pogledao sam je i rekao da hoću i da sam siguran da bi mi to pomoglo da se osjećam bolje i osjećam se lijepo i osvježeno.

Kad sam se vratila u krevet, rekla je da će malo pričekati da sve to spremi i da će uskoro doći po mene. Sad me napuštala sama. Jasan znak da me može vidjeti kako se poboljšavam (iako tada toga nisam bila svjesna).

Polu sata kasnije vratila se po mene. Ustao sam i dalje mi je potrebna njezina pomoć, pa smo se zaputili pod tuš.

Svukla me i posjela me potpuno голу na jedan od onih bijelih plastičnih stolca i stavila ručni tuš u moju ruku i rekla da će se uskoro vratiti. Nisam mogao ništa pomaknuti, sve što sam mogao učiniti je sjediti ondje u istom položaju u kojem me je ona postavila. Nisam uopće mogao pomicati vodu.

Činilo se da je neko vrijeme bila nestala kad se vratila i provirila glavom oko vrata. Pitala me je li dobro, na što sam rekao da.

Zatim je rekla: "Ovdje imam neke medicinske sestre, je li u redu ako uđu?"

S vrlo velikim osmijehom na licu upitala sam "a što žele vidjeti?"

Odgovorila je ljupkim smijehom: "Žele te vidjeti pod tušem!"

Nasmijao sam se i rekao: "Tako sam mislio ... dovedi ih unutra!"

Ostale medicinske sestre utrpale su se u tuš kabinu dok sam ja sjedila gola držeći tuš ružu. Moja sestra je rekao: „koliko dugo d o vi mislite da je ovo jedinici intenzivnog liječenja je bio ovdje?“ Rekao sam “Ne znam, možda 70 godina valjda. ”

Rekla je „da, i ti si prvi koji se tuširao. Nismo mogli shvatiti zašto su se tuširali na odjelu intenzivne njege gdje se ljudi kupaju spužvom! ”

Svi smo se smijali.

Nastavili su objašnjavati kako se tuš uvijek koristio kao spremište pa su ga morali očistiti i očistiti.

Lynette i Amber često su me posjećivale danju.

Oko 16 sati došao je redar, odvezao me s Intenzivne njege i odveo na odjel.

Nakon što su me odvezli na odjel, Lynette i Amber odvezli su me do bolničke kafeterije, a svi smo zajedno večerali i razgovarali o običnim stvarima.

Tog ponedjeljka navečer volio bih da spavam, ali na odjelu je bila medicinska sestra iz pakla koja je lupala po svim pladnjevima, krpama i kantama i glasno hodala cijelu noć.

Utrljavala sam u prsa vrlo posebnu ljekovitu kremu i uzimala posebne dodatke prehrani koje inače uzimam svakodnevno. Lynette ih je donijela umjesto mene.

U utorak ujutro došao je redar i ponovno me odveo na rendgen, uzeli su mi još rendgenskih snimaka prsnog koša, a zatim su me dovezli do kreveta.

Svaki sat, a ponekad i češće odlazio sam u šetnje gore -dolje hodnicima i dalje duboko dišući i kašljući male količine krvi. Bio sam neovisan i kretao sam se tempom nešto sporijim od normalnog hoda.

Imao sam nekoliko telefonskih poziva i nekoliko posjetitelja. Jedna od tih posjetiteljica bila je medicinska sestra na intenzivnoj njezi koja je bila prijateljica mojih sestara.

Kad sam bio na odjelu, došla je medicinska sestra koja je radila istraživanje o tome što uzrokuje ozljede u teškim prometnim nesrećama kako bi proizvođači automobila mogli prilagoditi dizajn automobila kako bi smanjili ove ozljede.

Postavljala je mnogo pitanja
Jedno je pitanje bilo "je li bilo što omelo moj vid?"
Moj odgovor je bio "da"
Pitala je "A što je to bilo?"
Odgovorio sam "Moji kapci!"

Zapisala je to ne shvaćajući da sam se našalio, a onda je podigla pogled prema meni i mogao sam vidjeti kako me procjenjuje. Zatim se nasmijala.

Rekao sam tada "prašina zračnih jastuka spriječila me je da vidim gdje mogu usmjeriti auto na sigurno"

Sestra je također bila časna sestra. Pričala je sa mnom o tome kako je nevjerojatno da sam živ. Dok me je ispitivala, inženjer je procjenjivao moj automobil. Tjedan dana kasnije, kad smo moj prijatelj Michael i ja otišli pogledati automobil i iz njega pokupiti nekoliko stvari, čovjek koji ga je spremao upitao je "koliko je ljudi poginulo u njemu?" Michael je rekao da nitko nije di e d, a vi gledate u čovjeka koji je to preživio. Bio je šokiran i rekao je kako je nevjerojatno da sam živ (ili slične riječi)

U srijedu ujutro torakalni kirurg došao me vidjeti, povukao zavjesu oko mene i odmahivao glavom s jedne strane na drugu govoreći: "Nikada nisam vidio ništa slično ..."
U ovom trenutku sam zapravo pomislio: "možda je ovo gore od onoga što sam si dozvolio da shvatim"

Rekao je: "Nisam vjerovao u rentgenske snimke koje sam napravio jučer da sam pozvao vrhunskog torakalnog kirurga iz Melbournea i on i ja smo bili budni 24 sata pregledavajući rendgenske snimke od nedjelje navečer i jučer ujutro i složio se s mojom izvornom dijagnozom vađenja jednog i pol pluća. On se također slaže s mojom trenutnom dijagnozom da sada imate dva potpuno nova pluća tinejdžera koji nikada nije pušio ”

Rekao sam "imam 43 godine"
Rekao je: "Znam ..."

Bio sam tako uzbuđen ... uspio sam ...

Pitao sam "što se sada događa?"
Odgovorio je: "Možete ići kući"
Pitao sam "koliko brzo?"

Odgovorio je „što je brže moguće. Čuo sam da se radi ozdravljenja tehnike i da y ou su također uzimanje dodataka, a to jasno se radi za vas , a vi bi bilo bolje kod kuće.”

Kad je moj lift stigao sat kasnije kako bi me odvezao kući, izašao sam iz bolnice vlastitom parom.

U roku od dva tjedna od nesreće uspio sam udariti u prsa poput Tarzana.
Moja slomljena rebra i fraktura prsne kosti lijepo su zarastali.

Ne bi li bilo nevjerovatno da svi vjerujemo sebi i idejama i inspiracijama koje pokupimo?

Koliko zaista vjerujemo sebi?

Znam tijekom godina od 1987 vjerovanje i povjerenje imam u sebi i što sam sposobna , silno. To je prvenstveno zbog istog posla koji sada dijelim putem www.enjoyinnerpeace.com.au Na ovoj web stranici postoji mnogo stavki koje vam omogućuju da nastavite svoj duhovni rast dok ste kod kuće ili dijeljenjem s drugim istomišljenicima na istom putu.

Ako želite naučiti kako raditi sa svojim duhovnim vodičima poput Ivana ili želite saznati više o tome tko ste, odakle ste došli , kamo idete i zašto ste ovdje , idite na h web stranicu www.enjoyinnerpeace.com.au

Jednom tamo na svom mjestu

Prvo pogledajte 20 -minutni video na kartici Naša priča

Drugo, kupite e -knjigu.

Treće možete kupiti Home Studijski program , koji možete raditi putem na svoju vlastitu , u vlastitom domu

Četvrto, upišite se na konzultacije jedan na jedan za Orijentacijski profil gdje uspostavljate /poboljšavate jasnu dvosmjernu komunikaciju sa svojim duhovnim pomagačima.

Ovisno o tome koliko daleko želite nastaviti svoj duhovni rast, na raspolaganju je preko 600 tečajeva o duhovnosti i mnogim drugim uslugama.

Istražite web stranicu www.enjoyinnerpeace.com.au i ako imate pitanja, samo ih postavite .

Ivan obilazi svijet učeći ljude kako razgovarati sa svojim duhovnim vodičima, vjerovati sebi, pronaći svoju životnu svrhu i imati hrabrosti slijediti je.

Ako želite da John dođe u vaše područje, kontaktirajte ga ili njegovo osoblje putem web stranice www.enjoyinnerpeace.com.au .

Također, ako su i tečno govori engleski i postoje pogreške u translati na na engleskom jeziku na ovu prevedenu verziju javite moj ured znanje i ako ste sretni da ponovno provjerite prijevod

za nas, onda ćemo sretno naprijed riječ dokument verzija za te urediti. Hvala vam unaprijed na pomoći 😊

1 od 18